

جنبش "وال استریت را اشغال کنید"

نه فقط مردم ایران در مبارزه شان علیه اختناق و اختلاس و نسل کشی جمهوری اسلامی از سازمان و رهبری محروم است، بلکه در بسیاری از کشورهایی که ادعای دموکراسی دارند و خود را مهد آزادی می خوانند و برای آزاد کردن مردم کشورهای دیگر مجهزترین زرادخانه هایشان به کار می گیرند، مردم برای مبارزه در راه کاهش اختلاف طبقاتی و بی عدالتی های اجتماعی از سازمان و رهبری محروم اند.

در ایران سازمان های آزادی خواه و عدالت طلب و رهبران و کادرهای آنها با خشونت آشکار، اعدام و شکنجه در هم شکسته شدند. در کشورهای مثل آمریکا، کانادا، انگلستان، فرانسه و آلمان با ترفند و فریب و گمراه سازی رسانه های کنترل شده با قدرت اقتصادی.

در آمریکا دیگر طاقت بسیاری طاق شد. دیگر تحمل نمی کنند که فقط ۴۰۰ نفر ثروتی بالغ بر یک و نیم تریلیون دلار در اختیار داشته باشند. یعنی سرمایه ای بیش از ثروت ۱۵۰ میلیون نفر دیگر یعنی نصف جمعیت کشور.

دیگر شکیبائی شان به سر رسید که در بزرگ ترین اقتصاد جهان بیش از ۱۴ میلیون نفر بیکارند.

آنها به رشد اختلاف طبقاتی در آمریکا، به وضع اقتصادی و سیاسی آمریکا، به آزمندی بی حد و حصر شرکت های سهامی بزرگ و قدرت سیاسی سرمایه مالی و بانک ها، نفوذ و تسلط آنها بر سیاستمداران اعتراض دارند.

شرکت کنندگان در جنبش "وال استریت را اشغال کنید" علاوه بر وضع اقتصادی آمریکا به مسائل دیگری همچون بی کاری بالا، بیعدالتی اجتماعی و جنگ های عراق و افغانستان اعتراض دارد. آنها خواستار پایان جنگ عراق و افغانستان، افزایش مالیات ثروتمندان و حمایت از حقوق کارگران هستند.

یکی از شرکت کنندگان در تظاهرات به نام رابرت کامیسو می گوید:
"اعتراض ما علیه پلیس نیویورک نیست. اعتراض ۹۹ درصد از مردم به یک
درصدی است که قدرتی بیش از حد در اختیار دارند. ما هر چه طلب نیستیم.
ما شرور نیستیم. من یک مرد ۴۸ ساله هستم. تنها یک درصد از طبقه بالادستی،
۵۰ درصد از ثروت آمریکا را در اختیار دارد."

یکی دیگر از شرکت کنندگان در
تظاهرات به نام هنری جیمز فری می گوید:
"این منصفانه نیست که دولت ما به جای مردم
از شرکت های بزرگ حمایت می کند."

عده زیادی از جنبش "وال استریت
را اشغال کنید" که ۱۷ سپتامبر ۲۰۱۱ در

نیویورک با شعار "ما آن ۹۹ درصدی هستیم که دیگر حرص و آز یک درصد
را تحمل نمی کنیم" به میدان آمد، همراهی می کنند:

نوآم چومسکی (Noam Chomsky) نویسنده نامدار می گوید: "
هر کس چشمش را خوب باز کند می بیند که رفتار تبهکارانه وال استریت هم
مردم آمریکا و هم مردم جهان را آسیب رساند."

روزانه بار (Roseanne Barr) کمدین مشهور می گوید: "من یک
سرمایه داری نوین می خواهم. سرمایه داری که بر جنگ بنا نشده است. سرمایه
داری که همه ثروت را به یک عده انگشت شمار سفید پوست نمی دهد و نامش
را تجارت آزاد نمی گذارد."

جوزف استیگ لیتز
(Joseph Stiglitz) برنده جایزه نوبل
اقتصاد می گوید: "قوانین بسیاری وجود
دارد که تظاهرات را ممنوع می کند، اما
قوانین اندکی وجود دارد که وال استریت
و ادار کند که مسئولیت خود را درست
انجام دهد."

آش آنقدر شور شد که حتی

جورج سوروس (George Soros)، سرمایه گذار میلیاردر آمریکایی با
معترضان همدردی کرده است و در حاشیه یک نشست سازمان ملل متحد در
نیویورک می گوید که نارضایتی معترضان از کمک مالی انبوه دولت به بانک
های در معرض ورشکستگی را درک می کند.

از این جنبش هم مانند همه جنبش های بی سازمان و بی رهبری
انتظار فراوانی نمی توان داشت. اگر سازمان و رهبری پیدا نکند و نمایندگی
سیاسی نیابد، که در آمریکای کنونی هردو تقریباً محال است، پس از مدتی
فروکش می کند.

احد قربانی

۱۵ مهر ۱۳۹۰

<http://occupywallst.org/>

ahad.ghorbani@gmail.com

<http://ahad-ghorbani.com/>

<http://www.facebook.com/ahad.ghorbani.dehari>